

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 149 (2017), **Duminica a 34-a după Rusalii**
(a Întoarcerii Fiului risipitor)

Evanghelia: Luca 15, 11-32*

Zis-a Domnul parabola aceasta: „Un om avea doi fii. Și cel mai tânăr din ei i-a zis tatălui său: Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine. Și el le-a împărțit averea. Și nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s'a dus într'o țară'ndepărtată și acolo și-a risipit averea trăind în desfrânări.

Și după ce a cheltuit totul, s'a făcut foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă. Și ducându-se, s'a alipit de unul din locuitorii acelei țări, iar acesta l-a trimis la țarinile sale să pască porcii. Și dorea să-și sature pântecele din roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nimeni nu-i dădea. Dar venindu-și în sine, a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, greșit-am Cerului și față de tine; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și sculându-se, a venit la tatăl său. Și încă departe fiind el, tatăl său l-a văzut și i s'a făcut milă și, alergând, i-a căzut pe grumaz și l-a sărutat. Și i-a zis fiul: Tată, greșit-am Cerului și față de tine și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Și a zis tatăl către slugile sale: Aduceți-i degrabă haina cea mai scumpă și-l îmbrăcați, și inel puneți-i pe mână, și încălțămintă în picioare; și aduceți vițelul cel îngrășat, înjunghiați-l și, mâncând, să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort și a înviat, pierdut era și s'a aflat. Și au început să se veselească.

Iar fiul lui cel mai mare era la țarină. Și când a venit și s'a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri. Și chemând-o pe una din slugi, a întrebat: Ce sunt acestea? Iar ea i-a spus: Fratele tău a venit și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și el s'a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl său, ieșind, îl ruga. Iar el, răspunzând, i-a zis tatălui său: Iată, de atâția ani îți slujesc și niciodată nu ți-am călcat porunca. Și mie niciodată nu mi-ai

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei; dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, pentru el ai înjunghiat vițelul cel îngrășat...

Iar el i-a zis: Fiule, tu'ntotdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s'a aflat“.

Întoarcerea cu încredere la Tatăl este pecetea demnității noastre

IPS Antonie de Suroj

Pilda fiului risipitor este deosebit de bogată în semnificații. Ea se află în inima spiritualității creștine și a vieții noastre în Hristos; ea îl prinde pe om de fiecare dată când acesta îi întoarce spatele lui Dumnezeu, uitându-L, pentru a-și urma propria cale într-un tărâm păraginit, unde el crede că va afla viață din abundență. Această pildă descrie, de asemenea, progresul – mic la început, dar triumfător la sfârșit – care-l aduce înapoi, cu inima înfrântă și supus de bunăvoie, înapoi la casa tatălui său. (...)

Prin urmare, **călătoria este de la adâncurile păcatului înapoi la casa tatălui. Acesta este drumul care se întinde înaintea noastră atunci când ne hotărâm să nu mai trăim în funcție de ce zic oamenii, de părerea lor, ci îngăduim ca judecata lui Dumnezeu să fie criteriul nostru, auzită în glasul conștiinței noastre, dezvăluită în Scripturi, arătată în persoana Celui care este Adevărul, Calea și Viața. Din clipa în care ne hotărâm să-L lăsăm pe Dumnezeu și conștiința noastră să fie singurul nostru judecător, solzii cad de pe ochii noștri;** putem vedea și știm ce este păcatul – o faptă care neagă atât lui Dumnezeu, cât și celorlalți realitatea lor ca persoane, degradându-i prin transforma-rea lor în niște obiecte care nu există decât pentru ca noi să ne folosim și să abuzăm de ele. Când vom fi înțeleși aceasta, ne putem întoarce în noi înșine, eliberându-ne de ghearele acelor lucruri care ne țin prizonieri – să ne întoarcem înlăuntrul nostru și să ne aflăm față către față cu toate binecuvântările care, pentru acel tânăr, reprezen-tau copilăria lui, pe timpul când încă locuia în casa tatălui său. Vă amintiți de paragraful de la sfârșitul Evangheliei după Matei în care Hristos le spu-ne ucenicilor săi să se întoarcă în Galileea? Ei tocmai trecuseră prin cele mai cumpli-te zile din viața lor. L-au văzut pe Domnul înconjurat de ură, L-au văzut trădat, ei înșiși L-au trădat prin slăbiciunea lor. S-au predat somnului în Grădina Măslinilor și au fugit când Iuda și-a făcut apariția. Doi dintre ei L-au urmat de departe pe Domnul și Dumnezeul lor până la casa lui Caiafa, unde au șezut cu slugile, nu cu El, ca ucenici ai Săi. Unul dintre ei, Petru, care a spus la Cina cea de Taină că și dacă toți ceilalți îl vor trăda, el singur îi va rămâne credincios, s-a lepădat de Hristos de trei ori. Ei au văzut Pătimirea lui Hristos. L-au văzut murind. Iar acum îl văd viu și stând împreună cu dânșii. Iudeea semnifica pentru ei sălbăticie, pustiire, sfârșitul a toată viața și nădejdea. Hristos îi trimite

în Galileea: “Mergeți înapoi acolo unde M-ați întâlnit prima dată, acolo unde ne-am descoperit unul pe celălalt în intimitatea vieții de zi cu zi, unde încă nu era nici o durere, nici o suferință, nici o trădare. Întoarceți-vă la vremea în care totul era nevinovat, cu posibilități nemărginite. Întoarceți-vă în trecut, adânc în trecut. Mergeți și învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le ceea ce Eu v-am învățat”. (Cf. Mt. 28, 19-20)

Această întoarcere întru sine trimite la acea profunzime a trăirii când am descoperit viața, când am cunoscut viața, când toți eram vii în Dumnezeu împreună cu ceilalți oameni. Din inima acestei oaze din trecut, apropiat sau îndepărtat, putem porni la drum, pe drumul înapoi, având pe buzele noastre cuvântul “Tată” – nu “Judecătoru-le” –, pregătiți să ne mărturisim păcatele și să avem nădejdea și certitudinea că **Dumnezeu niciodată nu va accepta vreo degradare a noastră, că El va fi chezașul demnității noastre omenești.** El niciodată nu ne va îngădui să devenim sclavi, de vreme ce suntem chemați de Cuvântul Creator, iar **vocația noastră supremă este să fim fiii și fiicele înfierii Sale.** Putem să ne adresăm Lui plini de încredere, știind că ne-a așteptat tot acest timp în care am uitat de El. El este Cel care va veni să ne întâmpine atunci când ne vom apropia cu pași șovăitori de casă. El este Cel care ne va strânge în brațele Sale și va plânge ticăloșia noastră; ticăloșie pe care nu o putem măsura din moment ce nici măcar nu simțim, nici nu știm cât de înaltă este vocația pe care am batjocorit-o. Ne putem îndrepta către El, știind că ne va îmbrăca din nou cu haina noastră cea dintâi, cu slava pe care Adam a pierdut-o în Rai. **El ne va îmbrăca în Hristos Care este mai “străvechi” decât prospețimea primăverii întru care ne-am născut.** El este om așa cum Dumnezeu a vrut ca El să fie. Cu El trebuie să ne îmbrăcăm, slava Duhului este ceea ce trebuie să ne acopere atunci când păcatul ne dezgolește. (...)

Atunci când ne întoarcem la această casă a Tatălui, când ne aflăm față față cu judecata conștiinței noastre și a lui Dumnezeu, judecata nu este întemeiată pe profunzimea gândirii noastre teologice. Nu este întemeiată pe ceea ce numai Dumnezeu ne poate dăruie prin împărtășirea cu viața Sa. **Judecata lui Dumnezeu are ca temelie un singur lucru: “Ești tu om sau nu cumva nu te ridici la înălțimea demnității de a fi om?”.** Astfel, poate vă amintiți pilda oilor și a caprelor de la Matei 25, 31-46: “Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit?”.

Dacă nu știm cum să ne comportăm ca oameni, nu vom avea nici o idee despre cum să ne comportăm după criteriile dumnezeiești. După ce ne vom fi întors la casa Tatălui, după ce ne vom fi îmbrăcat cu Hristos, după ce strălucirea Duhului va pune stăpânire pe noi, după ce vom dori să împlinim vocația noastră și să devenim adevărați copii ai Tatălui, fiii și fiicele Lui, trebuie ca în primul rând să ne străduim să

dobândim ceea ce ține de noi – să fim oameni, fiindcă, indiferent dacă suntem buni sau răi, putem singuri să ne însușim spiritul de camaraderie, compasiunea, mila. Ne putem întoarce la Tatăl. **Ne putem întoarce cu încredere, de vreme ce El este pecetea demnității noastre.** El este Cel care vrea să ne mântuiască. **El este Cel care nu cere de la noi decât un singur lucru. “Fiule, dă-mi inima ta; toate celelalte ți se vor adăuga ție”, așa cum spune Ecclesiastul.** (Cf. Pilde 23, 26)

Acesta este drumul care ne duce pe noi toți din locul în care ne aflăm acum, orbi și în afara Împărăției pe care tânjim să o vedem împlinită înlăuntrul nostru și cuprinzând toate, pas cu pas până ce ne aflăm înaintea judecății lui Dumnezeu. Înțelegem cât de simplă este această judecată, cât de mare ar trebui să fie nădejdea în noi, și cum, în această nădejde, putem să străbatem până la Dumnezeu, încrezători, **știind că El este judecătorul, dar, mai presus de orice, împăcarea pentru păcatele noastre, Cel căruia omul îi este atât de drag, atât de prețios, încât tot ceea ce este viață, tot ceea ce este moarte, toată agonia și pierderea lui Dumnezeu, tot iadul pe care l-a suferit Fiul cel Unul Născut este măsura valorii pe care El o atașează la mântuirea noastră.**

Sursa: **IPS Antonie de Suroj**, *Reflecții. O călătorie duhovnicească*, Ed. Doxologia

Vitamine duhovnicești

**Din clipa în care ne întoarcem la Dumnezeu,
începe un proces de tămăduire fundamentală**

Dumnezeu ne tămăduiește sufletul din orice boală dându-i energii noi, luminându-l cu o lumină neînserată. Experiența străveche a vieții în Biserică a dovedit fără greș faptul că **pentru rugăciune, adică pentru Dumnezeu, nici o boală a duhului nu este incurabilă.** Putem să ne naștem în cele mai nefavorabile împrejurări. Putem crește în medii ignorante, dure și chiar criminale, putem să fim atrași de exemplele de viețuire generale din jurul nostru. Putem suferi orice fel de lipsuri, ocări, pierderi. Putem fi diformi din naștere și putem ști ce înseamnă a fi disprețuiți, răniți, respinși. Tot ceea ce e nenorocire în lumea de astăzi își poate lăsa amprenta asupra noastră. Dar, **din clipa în care ne întoarcem la Dumnezeu, din clipa în care ne-am hotărât să urmăm poruncile Lui, începe un proces de tămăduire fundamentală. Și nu numai că suntem vindecați de rănilor sau patimile noastre, dar chiar și înfățișarea noastră exterioară se poate schimba.** Acest lucru s-a întâmplat adeseori la Sfântul Munte. Soseau oameni zdrobiți și reduși la o stare jalnică de mulți ani de viețuire depravată, însă, după o scurtă perioadă de adâncă pocăință, fețele lor deveneau plăcute la vedere, vocile lor se schimbau, se mișcau diferit și duhul strălucea luminos înăuntrul lor.

Sursa: **Arhim. Sofronie Saharov**, *Rugăciunea, experiența Vieții Veșnice*, Ed. Pelerinul